

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH CATALANISTA

Any 2.—Núm. 30.—Diumenge 24 de Febrer de 1901.

LO QUE VOLÈM

«Volèm la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que desempenyin càrrechs públichs: volèm Corts catalanas, no sols per estatuhir nostre dret y lleys civils, sino tot quant se refereixi a la organització interior de nostra terra: volèm que catalans sian los jutges y magistrats, y que dintre de Catalunya s' fallin en última instancia 'ls plets y causas: volèm ser arbitres de nostra administració, fixant ab entera llibertat las contribucions y impostos, y volèm, en fi, la facultat de poder contribuir a la formació del exercit espanyol per medi de voluntaris ó diners, suprimint en absolut las quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forsose presti servey tan sols dintre Catalunya.» (Del manifest de la Unió Catalanista de 16 de Mars de 1897).

Eleccions

Los Butlletins oficials han parlat. Aquests diariets esquifits, migrats, representació acabada y perfecta d' un Estat raquíth, malaltís y pobre, fá poch días nos han anunciat per medi de la circular de sempre, que las eleccions provincials s' apropian, que la gran mentida del sufragi universal está a punt de posarse altra vegada en práctica, que dintre de poch, vius y morts y tota la patuleya que á Espanya s' dedica al lucratiu ofici de la política, nombrarán los nostres petits pares de la Pàtria.

Es hora, donchs, de que nosaltres ne parlem de las eleccions y aprofitem la ocasió pera exposar la veritable doctrina del Catalanisme en aquesta materia, junt ab las consideracions particulars que 'ns sugereixi 'l nostre judici honrat y la bona fe y entusiasmame ab que defensem uns principis que 'ns han de treurer a no trigar gayre de 'l ensopiment en que vivim y quins desastrosos efectes toquem á cada moment. Que aquí, ahont lo poble tot just se desvetlla y s' comensa á apartar de 'l ambient embrutidor dels partits polítichs espanyols, pera entrar de plé en las sanas y patrióticas ideas catalanistas, lo parlar clar y franc es necessari que s' practique.

ben bé 'ls camps dels que lluytan, pera que sábiga tothom quins son los que consenten y aprofitan 'l estat actual de cosas, y quins son los que portats d' una santa intransigencia ne protestan y 'n protestarán sempre de la corrupció y dels vicis que informan la marxa de la administració espanyola.

Lo Catalanisme, qu' es un moviment eminentment polítich perque es un moviment eminentment social, no pot acceptar de cap manera 'l sufragi universal ab que s' ha pretengut enganyar al poble y, sobre tot á la classe treballadora, prometentli una intervenció en la soberania que no ha servit més que pera sancionar 'l exercici d' un despotisme hipòcrita que no té 'l valor y la valentia de presentarse cara á cara. Lo Catalanisme no vol ni pot ni podrà may consentir, que á las corporacions y entitats que governan las associacions fonamentadas en la mateixa Naturalesa y que no son més que extensió natural de la familia, que á las corporacions y entitats fillas de las necessitats de la convivència local, comarcal ó nacional, hi vagin los representants d' aquesta ó de 'l altra idea política; ab los seus prejudicis d' escola, ab los seus odis de sectari, ab las sevas preocupacions de volguer imposar criteris que res tenen que veure ab las conveniencias del poble.

Defensors y partidaris convensuts d' un veritable sistema representatiu, contrari del desacreditat parlamentarisme d' avuy, á las Corts catalanas, als Concells comarcals y als municipis, quan 'l hora del nostre triomf sia arribada, no hi hem de portar pas representacions dels lliberals ó dels reaccionaris, dels republicans ó dels monárquichs, dels radicals ó dels conservadors, que això fóra caurer en lo mateix viciós sistema actual que, preocupantse molt de la forma, deixa arreconat lo essencial y sacrifica 'l interès general á las exigencias, als egoismes y á las miserias de banderia. No; nosaltres portarem á totas aquellas corporacions base perfecta de la soberania, representants dels elements y de las forsas vivas del poble, representants del treball manual, de la capacitat ó de las carreras professionals, de la propietat, de la industria y del comerç, elegits pel sufragi de tots los caps de casa agrupats en classes, mitjantant la corresponent organització gremial adaptada als temps moderns, d' acord ab lo prescrit en las Bases 7.ª y 10.

y 11 de la Constitució votada en l' Assemblée de Manresa.

Ja n' hi ha prou y fins massa de divisions que á res conduheixen, de distincions que no portan en lloch, de teorias y lirismes sense realitat objectiva. Hem d' anar drets á la unió de tots los elements que treballan y pensin, á l' agrupació de tot lo que signifiqui forsa y activitat, y això no cal esperarho, perque no 'ns ho poden portar, ni del règim polítich imperant ni del sistema electoral vigent.

Clar es que nosaltres no podèm mirar ab indiferencia la marxa dels aconteiximents y qu' hem de veure ab gust y ab satisfacció ensem, que homes de reconeguda honradesa y de probada independència fassin lo sacrifici d' ocupar càrrechs públichs pera introduhir en corporacions anomenadas populars la moralitat que respalden en tots los actes de sa vida privada. Si; hem d' encoratjarlos á aquests homes y ajudarlos en lo que possible sia pera que triomfin las sevas lligítimas aspiracions; mes d' això á entaular lluytas completament estérils que no 'ns poden donar cap resultat positiu; d' això á embrancar al Catalanisme en unas eleccions y malgastar forsas que tal vegada més tart necessitarèm pera empreses més serias, d' això á volguer que ab lo nom del Catalanisme s' ocupin llochs en corporacions que odiam, sino per lo que son en sí per la manera com están constituídas y gobernadas, hi vá una distancia inmensa que no salvarèm pas nosaltres ab los nostres actes.

Lo Catalanisme s' troba avuy en son període constituyent, y mentres ell s' enlayra y s' arrela cada día més en lo cor de tots los bons catalans extenent arréu sa acció benefactora, 'l ronech casalt del centralisme vá trontollant y desplomantse. Que no 'ns passi pel cap distreure las nostras forsas en lluytas ahont la victoria ni honra ni dona profit, y unimnos tots ab estreta germanor, que prou se 'n cuidarán d' enrunarlo y esfonzarlo per sempre 'l malehit casalt del centralisme, ab llurs instints de fera y llurs odis africanes, los mateixos que s' barallen pera conseguir un acta que 'ls serveixi de patent de còrs pera satisfer insensatas passions.

Tinguem tots ben present que la causa de la honradesa y de la justicia, sols per medis justos y honrats pot triomfar.

La premsa de Madrid

Las darreras manifestacions tumultuosas de Madrid, nos han donat una vegada més la mida de lo que pot esperarse d' aquell poble sempre disposat á engrescarse ó ajupirse, segons lo vent que corri, vent que obeheix al baròmetre de la premsa política d' aquella vila, més amatenta á lo que pot produhir la venda y 'l negoci que no pas als interessos d' Espanya.

Com aquest es un país ahont se llegeix relativament poch, la competencia es forta, 'ls ingressos minyan y cal buscar lo despatx de la mercancia, oferint al públich inconscient quelcom d' estimulant, de la mateixa manera que 'ls paladars estragats no poden empassarse res que no estiga condimentat ab forsa sal, pebre y mostassa.

D' aquesta necessitat de vigorisar d' en tant en tant la caixa administrativa, d' evitar que la tirada baixi, del negoci, en una paraula, venen aquestas sotregadas que tractan de produhir en la opinió pública 'ls grans periòdichs, aixis anomenats no perque siguin respectables baix cap concepte sino perque afalagant á las masses, en compte de dirigirilas, han arribat á tiradas més ó menys importants, encara qu' això s' hagi conseguit fent 'l apologia de tot quant una publicació seria deuria condemnar.

Dona verdaderament pena la lectura de nostres grans rotatius; lo mateix en 'l ordre polítich qu' en 'l administratiu y econòmic acusan sempre una lleugeresa sense mida y una pobresa de cervell monumental. Si no fos Espanya país dexat de la ma de Déu, lo públich fora 'l primer en rebutjar uns periòdichs que avuy volen dirigir al poble cap al nord, altre día cap altre vent, no obehint semblants cambis més que á la voluntat, á las conveniencias de sos inspiradors, y sens tenir sisquera 'l decoro de fonamentar semblants cambis d' opinió.

No se la prenen pas aquesta pena. Prou saben ells que no fan més efecte ab sos escrits que 'l que 'ls fochs artificials entre las multitudes rurals: una vegada publicat un número, molt tranquilament se pot dir tot lo contrari en lo següent. Bé fan de procedir aixis quan comptan ab un públich tan babau que no 'ls demana més correcció, més formalitat, fins més cultura, que cultura necessita qui té per tasca volguer dirigir, ensenyar, ilustrar á sos concitadans.

Y si parlant de política, administració y economia no poden llegirse 'ls diaris madrilenys, no cal pas que hi busquin tampoch en ells bellesas literarias. Fins en aquest punt fan llàstima: la critica literaria, musical y artistica s' encomanan al primer advenedís; son gent que á forsa de pretendre saberho tot, surten del pas ab quatre vaguetats y encara donant sempre mostra de son mal gust, rendint precisament homenatge á las ideas que més contribuexen ab 'l afalch de las passions á pervertir lo gust del poble.

A aquesta premsa, banal, de negoci, á la que pot considerarse com un dels factors que més han contribuít á l'enlayrament dels actuals polítichs y á las desgracias d' Espanya 'l hi han sortit de poch temps ençà competidors ab qui no contava y que 'l hi minvan considerablement los beneficis.

Son aquests competidors producte del desenrotlló que van prenent las ideas regionalistas per tot arreu, desenrotlló d' ideas que doná lloch á bon nombre de publicacions serias que al trobar en la opinió la deguda acullida han reduhit la venda en gran manera de la premsa de la Cort, ja per lo contrast que resulta ab sa comparança, ja també perque acostumant al poble á dirli las cosas per son nom y ferli remarcar la lleugeresa de nostres grans rotatius, han desviat lo públich d' aquells, donant cada día més importancia á lo de casa.

D' aquesta corrent, de l' esmero ab que cada día més, van fentse 'ls periòdichs de provincias, com los anomenan despreciativament los de Madrid, ha vingut per aquests una crisis que cada día fa sentirse ab més forsa y fa tremolar á las empreses periodísticas, que prevenuen un pervindre plé de dificultats administrativas, dificultats que serian encara molt més grans si no contessin á turno par é impar ab los fondos y productos de tots los bombos y elogis prodigats sens tò ni sò, per enlluernar al públich de bona fe y ferli veure la gran ditxa que tenim de ser governats per tal ó qual personatge.

Conseqüencia de semblant modo de esser, la premsa de Madrid es 'l enemich més grós que té la de provincias, y com desgraciadament están los del centre en contacte directe ab los amos de l' auca, per naps ó cols la seva inquina s' fa notar ab la frequencia ab que los periòdichs de provincias están subjectes á règimens especials, coercitius de l' expressió d' ideas y fins privats de narrar senzillament los fets ocorreguts.

Y quan això passa y á ells no 'ls tocan, no cal pas qu' esperin dels diaris com *El Liberal*, *El Imparcial* y *El Heraldo*, cap ajuda, ans al contrari se banyan ab agua de rosas y troban la cosa lo més natural del mon. De *El País* no 'n parlem, puig tan lliberal y tot com vol esser, com acostuma á no disffressar las ideas, ben clar nos ha exposat son sistema de govern: suprimir tots los periòdichs que convingui y als que no fassin bona lletra políticament parlant, com los catalanistas, se 'ls envia á Fernando Poó.

Ab governs com los que tenim, ajudats per la premsa madrilenya, nos trobem ab que 'l estat excepcional ha vingut sent ja lo normal en nostra regió, y poch s' han preocupat d' això 'ls rotatius que de segur aplaudeixen semblant estat de cosas, sens que aquí això representi un atach á la llibertat, que aquesta sols hi ha que guardarla pera Madrid; á provincias prou fan si 'ns concedexen lo dret de pagar la contribució y dexarnos pelar per 'l estol d' agents de l' administració que sobre nostre acostuman á caurer.

Mes la cosa ab la recent declaració d' estat de guerra á Madrid ha cambiat un poch d' aspecte. Han fet tastar als grans rotatius las dolsuras de la prèvia censura, de las privacions, y com això los hi esguerrava 'l negoci, ne volen de rebombori y de remenar la llibertat de pensar, d' escriure, etc. etzl

Fins la majoria de periòdichs tractaren de sospender la publicació y si no s' arribá á un acord fou per *El Liberal*, que com á diari d' empresa necessitava l' autorisació del Concill d' Administració.

Hi ha que sentirlos. En tals condicions la vida d' un periòdich se fá impossible; aixis ho creyem també; més sábiga aquella premsa que ni una paraula de condemnació ha tingut quan la censura ha afectat sols á determinadas provincias, que á Catalunya hem patit y patim quelcom pitjor que la censura, que al fi y al cap es pera nosaltres una de las midas més dolsas.

Aquí no se la prenen la molestia d' establirla; resulta més facil, més expedit lo dexar al periòdich estampar lo que li sembli, sempre ab la por al còs, y després molt tranquilament plantarli penyora sobre penyora.

Que ho sábigan los diaris madrilenys; nosaltres som partidaris decidits de la prèvia censura, puig la trobem aquesta mida molt més suau que no la seguida per molts governadors, entre ells lo cèlebre Sr. Martos de Lleyda, que no sembla sino que han volgut fer gala de sa crudelitat pera la premsa, subjectantla á un martirilogi de penyoras y més penyoras.

Y no s' estranyin los diaris de Madrid que no 'ls compadeixem. Ab la mateixa moneda ab que nos han pagat á nosaltres los pagarém

á ells. De l' embut ab que simbolisarian la llibertat, sempre s' havian quedat ells ab la part ampla; ara 'ls hi ha tocat 'l estreta, que prengan paciencia y tingan present que per ser atesos y socorreguts en los infortunis cal haver sigut compassiu ab los altres.

Quan nos tocaven als diaris de provincias los de Madrid reyan; rigüemhi donchs ara nosaltres, mes no ab la rialla de l' idiota, sino ab la rialla compassiva que mereixen los que havent atiat als governs á la represió de la premsa, s' estranyan avuy de que s' giri contra ells una arma que tant han ajudat á emplear contra 'ls demés.

Paciencia, resignació y sofrir las conseqüencias, que no sempre hem de ser sols los catalanistas las victimas del poder central.

Cartas á una morta

—Si 'l mar no 'm separés de tu, ¡quantas cosas te diria á cau d' orella!—li deya ell en la última carta que li enviava—si 'l mar no 'm separés de tu, besaria tos llabis encar que t' enfadessis—y aixis continuava parlantli, y avans de tancarla, entre 'ls plechs del paper satinat, hi deixá 'l cor y 'ls enviá junts á l'altra part de l' Océa, á Barcelona.

Tot just n' era enviada y 'l baixell tardava dotze días á arribar á lloch, quan ja n' esperava la resposta, y dia á dia, hora á hora, contava 'ls instants que retardava.

Cinch días havian passat, deu, quinze, un mes y res.

La carta tenia temps d' haver arribat y la contestació també.

—Potser s' haurá perdut la carta d' ella; qui sap si s' ha perdut la meva; y si ella... no pot esser, jo no 'l enganyo, tampoch m' enganyará ella. Mes si no 'l ha rebuda, qui li 'n priva d' escriure preguntantme perque no escrich? Va, va, es orgulloseta y si no ha tingut la meva carta s' haurá enfadat y m' farà pagar las culpas.

Convensut de que la carta s' havia extraviat, una nit ab molt silenci, n' hi escriu una altra, més bona, més dolsa y fent un xich l' ofés, reprotxantli 'l seu modo de procedir, renyantla d' aquella manera que ho saben fer los enamorats, ab renyes que tenen gust de gloria.

Un mes més, y la lletra esperada encara no havia arribat. Ara sí que no creya que s' hagués perdut, ni creya que la Mercè se mostrés tan esquerra ab ell tenint la paciencia d' esperar sempre y no escriure may. Una causa molt grossa deuria esser que la obligués á obrar d' aquella manera y tenia por de pensarla pera no darse lloch á creurela.

Ella n'era molt de maca y a'n ell li constava qu'havia sigut sollicitada de molts y l'temor de qu'un d'aquests hagués sigut preferit, li rosegava'l cor y'l martiritava. Estava segur de que ella la havia rebut totes dugas y que no volia contestar per por de que la amassés ab deixarla; però era precís qu'ho sapigués ella, qu'ell no era una joguina de dona; era necessari, imprescindible de tota mena qu'ella sapigués que tant amor, se cambiaria en odi si en lloch de correspondre se'n burlava.

Y en efecte, una última carta aspre y lacònica anunciava a la Mercè qu'ell deixava l'Amèrica pera anar a Barcelona y que ja estava ultimant los preparatius de viatge.

Lo vapor sortia l'endemà al matí.

Lo quarto d'ell, tenia un aspecte estrany. Tants grabats retallats del diaris y enganxats a las parets com s'hi veyan avans, no hi eran. Las cortinas blanques que cubrián lo llit a tall de mosquiteras, havian sigut arrencades; lo mirall, los llibres y aquelles monadetas de porcelana que omplian la tauleta, tampoch hi eran. La débil llum de la espelma, féya las ombres més grans, més nuas y 'ls finestrons que sempre havian estat tancats, a aquelles horas restavan oberts.

Tot havia sigut recullit y col·locat en lo bagul. No faltava res més; tot estava disposat pera l' hora de marxar.

La nit la passà en vetlla, fixat tristament sobre quant lo rodejava.

De tant en tant pronunciava'l nom d'ella y sostenia monolchs que las parets repercutian.

A mitja nit abandonà'l seu quarto y sortí al carrer. No ho sabia ahont anava però per tot ahont passava se'n despedia.

A son cap hi acudian ab espantosa confusió mil records daurats per la ilusió.

Aquelles cases, aquells arbres, lo passeig, tot havia sigut testimoni de la seva felicitat, en aquells temps en qu'escullí petita'l' habitació, havia sortit a fora pera compartir ab la naturalesa'l tresor que tancava un tros de paper ab una firma de dona.

La nit recullia son mantell de dol y'l gran astre comensava a invadir lo gran espay quan entrà a casa seva y destapava una capsa precintada. Era'l retrato de una morta. La Mercè dins blanca caixa voltada de flors.

RICART ROCA.

Comentaris

Dia de crisis

El finchment avarian una població que s'ocupa tant de la cosa pública com Madrid. Desde'l escombriayre fins al més enlayrat personal, tots no pensan més qu'en la política y en las conseqüencias que pot portar tal ó qual nova orientació en la gubernació de l'Estat. No te res de particular que això succehesca, porque'l cervell d'Espanya no's nodreix més que del presupost y, naturalment, tot lo que directa ó indirectament toca a la nómina, prén allí unas proporcions verament extraordinarias. Si Madrid tingues la vida propia que tenen Londres, París, Berlín, Bruselas y totes las demés capitals d'Europa, que prosperan y s'engrandeixan no per'l apoy oficial, sino per lo comers y la industria, es ben segur que no's preocuparia tant de la caygada de l'Azcarra y de si pujará Silvela, Tetuan ó algún altre cap de brot, que de tant com rodan pels diaris dehuen tindrer lo nom desgastat ó poch menys.

La premsa madrilenya, en casos de crisis, reflexa perfectament l'estat de opinió y de butxaca, que deixem apuntat més amunt. Agafin qualsevol rotatiu ó no rotatiu, puig pel cas es igual, y desde la capsalera fins al peu d'impremta, no hi trobaran més que articles y solts ocupants de la crisis per activa y per passiva; de las declaraciones del polítich A, del polítich B y del polítich C., dels grans perills *pera'l país* si no's soluciona en lo sentit que ell, lo periódich, proposa y que particularment l'interessa, *ca va sans dire*, porque això sí, lo quart poder de l'estat, per mal nom premsa, sempre treballa *pro domo sua*. Fora de la política, de las *corridas* de toros y de *los crímenes del día*, porque fins això dels crims, de singular ha passat a plural, no hi busquin res més en los diaris d'información.

Veritat es, que no se'ls hi pot demanar gran cosa més, puig vivint la major part dels periódichs de la subvenció oficial ó particular, no tenen altre objectiu, los qui hi escrihuen, que la nómina, y fins los dos ó tres rotatius que's guanyan la vida, necessitan disposar d'actas y d'empleos pera 'ls amichs que s'aixoplugan en las sevas redaccions pera pescar alguna credencial lo dia que'l periódich, ó l'amo del periódich tinga *vara alta* en la taula del presupost.

Antigament encara's lluytava per las ideas; avuy en qüestió d'ideas se passa per tot, totes son bonas si's pot disposar del tresor públich. Presupost, presupost y presupost, *that is the question* y tot gira sobre la vil materia, avuy més que may, que no tenim colonias, y's necessita tapar las moltas mils bocas qu'exportavan a Ultramar y que allí menjavan a *tutti plé*. Ara no hi ha prou taula per tanta gent y d'aquí vé l'agravació del mal que sempre havem patit. Periodistas, banquers, nobles tronats, comerciants y tota la poca roba, que no comprèn altra vida que la que prové del favor oficial, no fan més que bellugarse, los uns pera defen-

sar las posiciones que ara gaudeixan y l'altres pera enderrocarlos y posarshi ells. La eterna lluyta per la vida, però no la del treball, sino la del favor.

Y aixis anem tan guapament, cap a l'abim, per la ganderia y egoisme de tots.

Ara baixarán los cambios

En un altre lloch ja dihem, que'n los periódichs de Madrid, no hi busquin res més que política y encara política de conveniencia personal y lleugera. Fora d'aquest ram, no poden obrir la boca que no diguin un disbarat y dels grossos quan se tracta d'assumptos econòmichs.

L'*Imparcial*, que per ser lo de *mayor circulación*, deuria tindrer una redacció de personas competents y per lo tant tractar tots los assumptos ab coneixement de causa, dona cada relliscada, que'n qualsevol altre país més il·lustrat, seria mortal de necessitat; però aquí 'ls periódichs, lo públich y 'ls polítichs tot està al mateix nivell y's poden fer cada dia cent planxas y air disbarats garrafals, sense que ningú 'ls critiqui, avans al contrari, es tanta la ignorancia del *gròs* y del *petit públich*, que s'empancan com article de fe, tot lo que veuhen ab lletres de motllo.

Molta despreocupació ó ignorancia's necessita pera sostenir, com sosté *El Imparcial*, que la puja dels cambis se deu als *agiotistas*, que no s'están d'especular ab la honra y'l crèdit de la nació, y que pera evitar aquest *agio* es d'urgent necessitat que'l Banch d'Espanya, posi una Sucursal a París.

Ja veuhen vostés ab quanta facilitat resol lo problema econòmich d'Espanya lo més rotatiu dels nostres rotatius, igual, enterament igual que va resoldrer lo problema colonial. Allavoras tingué una *lamentable equivocación*, suposant que la nostra esquadra podia menjar-se a la *yanqué* en un obrir y tancar d'ulls, tot per parlar sempre a la lleugera y sense pendrer la molestia d'estudiar lo qu'escríu. Ara li passa lo mateix, parla d'agiotistas y Sucursals a París sense fer lo que ha fet en Lerroy Beaulieu que agafant l'estadística ns fa veurer lo que ja tots sabiam; això és, que desde l'any 1881 fins avuy, la circulació de bitllets ha pujat sempre portant de la mà als cambis, lo qual vol dir qu'una cosa està intimament lligada ab l'altra, y totes duas son *efecte* de las *trampas* de la nostra Hisenda pública.

Deixis, donchs, *El Imparcial*, de demanar la creació d'una Sucursal a París, que solzament serviria pera aumentar lo personal del Banch, puig los cambis farien tant de cas de la nova Sucursal, com de lo que m'hi trobat avuy, y piqui una miqueta més fondo demanant que acabi'l desgavell econòmich, regularisant los serveys, reduhint a la meytat los presupostos de gastero, *matina*, *gastero* *subministrat* *per lo* que tenim.

Diu qu'anirè tan bé....

Després dels successos ocorreguts aquests darrers dias esperavam ab verdadera ansia la vèu autorisada d'algún d'aquests *grans* homes d'estat qu'están destinats a fer la felicitat de l'Espanya, gracias a la paciencia que tots gastem una mica massa. La veritat es que no'ns hem tingut d'esperar pas molt temps, porque com per encant ens ha sortit en Sagasta, lo quefè perpetuo d'un dels remats de polítichs espanyols que pasturan per aquests camps deixats a la bona de Déu, porque aquesta gent pugui fer de las sevas de la manera que 'ls hi dongui la gana. En Sagasta ha fet donchs declaraciones y ja poden suposar de lo que's tracta.

Afirmo en efecto (diu) que ahora lo mismo que antes, considero imposible la vuelta al poder del Sr. Silvela; afegint després de fer algunas altres consideracions, lo següent: *En cuanto a que se haya negado a aceptar el poder el partido liberal, los que propagan que yo lo rechazo, no dicen la verdad.*

Y es dir que no diuhen la veritat sant cristià? Si nosaltres ja estèem cansats de dir que som massa difícils de contentar! Per una part tenim fa dos anys los conservadors al poder, y tot ho fan anar com una seda. Fins ara, no hi ha ningú qu'hagi mort de cap garrotada de policia (qu'es lo mateix que dir de cego) y tampoch hem vist a cap espanyol que's quedés ab la butxaca buyda després de pagar los tributs que li exigeix l'Estat. Però com qu'un home també's cansa d'esser felis y necessita (com se sol dir) canviar sovint d'ayres, ara voldriam veurens governats una temporadeta per los liberals, que al mateix temps que 'ls conservadors reposarian un xich de las fatigas qu'han tingut de sofrir aquests dos anys que tant han treballat per fer la nostra ditxa, ells continuarian l'obra regeneradora, ells se sacrificarian per lo bé del país desinteressadament, sense esperar may cap recompensa.

Que digui lo que vulgui la premsa estrangera porque tot lo que poden dir no es més qu'enveja. Ni *The Evening News*, ni *Le Petit Journal* y comparsa saben lo que's pescan. Nosaltres som molt felissos y creyem que per aqueix camí anirè a algún lloch.

A un articulista

En un periódich que's publica en eixa ciutat, hi hem vist un article en que se'ns ataca per un de nostre publicat en Lo Camp.

Com l'autor d'aquell article, ab tot y galejar de valentia, s'amaga darrera un pseudònim, y nosaltres, apesars de esser, segons ell, poruchs de la veritat, no ho fem, firmant ab

nostres noms, ens creyem en lo dever de deixar sens resposta les suposicions del esmentat escrit y de tot altre en que's combatin nostres idees, ab qualsevol estil qu'això's fassi, mentres son autor, deixant si cal de esser *valent*, però obrant com un *poruch de la veritat* qualsevol, no compleixi ab lo primer dever de tothom qui vol atacar a qui va ab la cara descuberta; destaparse la seva.

JOAN POBLET.

CRÓNICA

Ja van veurer vostés que la darrera *Crónica* fou escrita per compromís y no porque tingué cap ganas de ferla; però vaig pensar que no m'costava res omplir quatre ó cinch quartillas y deixar contents als amichs que m'ho demanaven per aquell sol dia. Donchs ara tenim que tot son recadets y tarjas d'aquellas modernistas, que Sugranyes n'ha fet a carretadas, dihent: «Fritz: necessitem un'altra *Crónica*»; y com jo no puch negar res als *segadors*, porque son uns xicots que m'tenen lo cor guanyat, aquí m'tenen altra vegada ab la ploma als dits, sense sapiguer que dirloshi.

Encara que sigui inmodestia comensaré parlantloshi de mi. Més de dos y de quatre han preguntat als de Lo Camp ¿qui es en Fritz?, y, naturalment, los interpelats feren l'orni, porque en aquella, ó més ben dit, en aquesta casa hi ha la costum de reservar escrupulosament lo nom dels qui escrihuen. M'ha portat a parlar d'això, no'l desitj d'exhibició encara que siga ab pseudònim, sino la inveterada costum que té'l públich de volguer sempre sapiguer qui es l'autor d'aquest ó l'altre treball que's publica anònim, com si no'n tinguéss prou ab llegir lo que lleigeix; y es que la curiositat del públich may està satisfeta y que un cap que's deixi per lligar, ell lo vol afegir de totes passadas, y alguna vegada carrega'l mort a qui està molt lluny d'anar al enterro. *Verbi gratia*: no fa molts dias qu'un regidor va trobar a un redactor del nostre periódich y parlant d'un solt que s'ocupava del tan batut y debatut palco del teatre, li digué:

—Jo sé qui l'ha escrit.

—Sapiguer es, contestà'l nostre amich.

—Lo.... y deixà anar un nom.

—Donchs, errada, jo li asseguro que nó.

—Que m'contarà a mí. Precisament dos ó tres dias avans de sortir Lo Camp, jo hi vaig parlar y'm va dir fil per randa, lo mateix que's diu en lo solt. ¿Vol una prova més convincent?

—Celebrèrem molt haver coincidit ab la opinió de tan distingida persona, puig això'ns prova qu'estem en terreno ferm; però tinga per segur qu'el solt es de redacció y que la persona aludida m'ha escrit en un altre paper.

—Romansos....

Y no'l pogué treurer d'aquí.

Lo fret no vol passar y talment sembla que siguem a la Siberia; nevada pera aquí, glassada per allá y com a conseqüencia un sens fi de malalties que tenen a molta gent postrada al llit. Lo mal temps y baixa temperatura no ha sigut *óbice* pera que las noyas anessin als darrers balls de Carnaval disfressadas y primas de roba.

Totas aquestas nits quan me'n anava a casa per allá onze horas, veyan uns remadets—y dispensen la paraula—de mascaretes que acompanyadas a *honesta distancia* per la *garantía* correspondent, me feyan pensar que'l afany de divertiment no té aturador, ni davant d'una pulmonia que'ls porti a fer un viatge a sota l'Oliva. No eran las mascaretes las que m'inspiravan llástima, sino la *garantía* quasi sempre composta de velletes, que pera satisfacer un capritxo a las sevas fillas, anavan no diré contentas sino resignadas, a llochs ahont no s'hi arripa res de bó ni molt menys marits, puig los homes, per ruchs que siguin, quan tractan de casarse no trihan muller en cap ball de mascarar.

Quantas y quantas mares no han pagat prematurament lo seu tribut a la mort per culpa de las sevas fillas! Però'l mon es aixis; quan se tracta de divertir-se no tan sols se sacrifica la salut propia, sino la de sers tan volguts com son los pares.

Ja'ns havèem lamentat més de quatre vegadas de lo molt extès qu'està a Tarragona lo *negoci* de la mendicitat. Uns quants subjectes a quins lo treballar los hi fa por, vihuen ab l'esquena dreta explotant los sentiments del públich, y privant moltas vegadas que la caritat arribi als pobres verament necessitats. Y lo pitjor no es qu'un quants ganduls visquin sense treballar, sino que pera l'exercici de la seva *industria*'s valguin d'una munió de noyets y noyas, que bruts y poch menys que despulats, no's mohuen tot lo dia del carrer empaytant als transeunts y exigint, més que demanant una almoyna. Pobres d'ells lo dia que no recullen la cantitat que tenen fixada; puig una tanda de bastonadas ningú 'ls hi treu de damunt.

Aquests dias anava per las casas un fulano que cada dos ó tres mesos, passa per aquí y unas vegadas se fa passar per mestre d'estudi y altres per un treballador qu'ha prés mal. Ara va trobar un medi més segur y fou dirse parent d'un reputat pintor y estimat amich nostre. Ab aquest pretext s'introduhí en diferents casas, fins que la cosa va arribar a noticia del nostre amich y procurá qu'un periódich cridés l'atenció del públich sobre tan burdo engany.

Y pera acabar citarem un fet ocorregut també a un benivolunt amich. Pujava aquest las escalas de casa seva y al replá del seu pis va trobar a una dona y un noyet que li demanaven una caritat.

—Miri, senyorct, afegí la dona, la mare d'aquest noy ha tingut besonada y no té ni un céntim pera aliments....

Maquinalment, lo nostre amich mirá al noy y observant que's tapava la boca ab la ma pera no riurer, li digué:

—Escolta noy, que tens mare?

—Sí, senyor.

—Ahont es?

—Es aquesta, contestá senyalant a la dona que'l acompanyava, quina dirigí al baylet un esguart que prometia una bella pallisa.

Si'l simpátich Ixart, fes complir al *xanxes* las ordenansas municipals, tal vegada'l *industria* de la mendicitat aniria per terra.

Fritz.

NOVAS

Degudament convidats per la Junta Directiva del Centre Industrial, assistirem lo dijous prop-passat a una reunió que tingué lloch en la esmentada societat, pera tractar de la implantació de mercats setmanals en aquesta ciutat.

Lo Centre Industrial, quins esforços pera donar nova vida a Tarragona son de tothom coneguts, entenent que la creació dels mercats tindria gran importancia pel nostre engrandiment, ha determinat la formació d'un plan ordenat, quina primera part, base de novas ampliaciones, es intentar la implantació d'un mercat de bous que's podria inaugurar lo dia 27 d'Abrill pròxim, vigília de la fra d'enguany, tenint ja l'Ajuntament coneixement de la organizació y medis que's poden utilitzar pera que funcioni ab èxit dit mercat, pera'l que la Junta Directiva del Centre ha votat una subvenció de 500 pessetas.

Verament quedarem sorpresos del patriòtich escalf y entusiasm que regná en la esmentada reunió, acostumats com estèem a que las mellors iniciativas s'estrellin davant de la fredor y de la indiferencia de nostras classes directoras.

Consola'l esperit y referma la esperanza d'un brillant pervindre pera la nostra ciutat, veure que hi ha qui se'n preocupa de la seva sort, que hi ha qui desitja traurela de la pobresa y marasme en que viu, que hi ha, enjuna paraula, qui dedica las horas de descans que li permeten las sevas ocupacions, a idear plans y concebir projectes pera'l mellorament y prosperitat de Tarragona.

Aquesta patriòtica tasca que's va imposat lo Centre Industrial, doblament profitosa porque al mateix temps que's tradueix en obras de trascendencia, es exemple pera molts fills de Tarragona que's passen lo millor de sa vida en salas de café ó de cassino entregats a la xismografia y a la critica menuda y superficial, sense deixar rastre de la seva existencia completament inútil pera la societat, aquesta tasca patriòtica, repetim, ha de donar a no trigar gayre positius resultats que poden ben bé ser la base de la veritable regeneració del nostre poble.

No cal dir que la nostra modesta publicació la vèu ab gust l'actitut del Centre Industrial y que considerant de gran conveniencia y de facil realització'l projecte del mercat de bous, té a la disposició del Centre las sevas planas pera tot quant d'aprop ó de lluny pugua relacionarse ab aquesta qüestió.

Es hora ja de que despertem de l'ensopiment en que hem viscut tant temps; es hora ja de que deixant per sempre petitesas y miserias treballèm tots plegats sense distinció de cap mena pera'l pervindre de Tarragona, y aixis esperem que ho farán lo mateix l'Ajuntament y las corporacions y entitats que representan forsas vivas, que'ls particulars que pels seus prestis ó per la posició que ocupan han d'esser los primers que's posin al front de qualsevol moviment ó idea patriòtica y enlayrada.

Ha mort a Celrà (Girona) després de sufrir una llarga malaltia nostre estimat amich lo valent catalanista d'aquella comarca don Alfons Alsina.

Encara que feya algún temps que teniam noticia de la malaltia de nostre company, la seva mort ens ha sorprès moltíssim y molt més al considerar la pérdida qu'experimenta'l catalanisme ab la mort del senyor Alsina, que ha sigut durant lo curs de sa vida per desgracia no gayre llarga, un de sos defensors més decidits. Algunas vegadas l'haviam sentit predicar las nostras ideas en meetings y aphechs catalanistas ab aquell entusiasm que'ns assegurava en ell una verdadera esperanza per lo triomf de la nostra causa.

Acompanyem en son justíssim dolor a sa inconsolable familia y als nostres companys de Girona, que ab aquesta desgracia han perdut un company y un amich d'aquells que deixan sempre un recort inesborrable.

Ha deixat de publicarse a Badalona'l valent periódich defensor de nostras ideas *Gent Nova*. Se'ns assegura al mateix temps que dintre de poch en sortirà un altre en la mateixa població que será un digne successor del anterior. Molt ens alegrariam que's confirmés aquesta darrera noticia.

Los catalanistas de Lleyda están d'enhorabona. Lo gobernador senyor Martos O'Neale que tenía la mania de que ab las sevas intemperancias al cap d' algún temps faría perdre fins la lleve de Catalanisme, ha sigut traslladada á Saragossa per ocupar lo mateix càrrech, premiant d' aquesta manera 'l goberno los desacerts qu' ha comés durant lo temps qu' ha gobernat aquella provincia.

Felicitèim á nostros companys y desitjèim al senyor Martos un viatge tant felis que no li quedin ganas de tornar per aquestas terras.

Lo dijous passat se reunió la Diputació Provincial baix la presidència del Sr. Gobernador. D' aquesta sessió ne va resultar lo que de las otras, sols hi hagué una llastimosa novetat, y fou la de que 'l Gobernador dongués compte de haver rebut una exposició dels empleats de la casa demanant que se 'ls hi paguessin los sous.

Al donar compte de la tal exposició que pinta á las claras la situació de nostra Corporació provincial se pronunciaren las frases de costum; lo gobernador recomanó á la Corporació que s' encausés la marxa administrativa, lo president va prometre ferho, demanant apoyo als diputats, aquestos li oferiren y.... cap á casa.

Resultat práctic, absolutament cap. Mal estavim y mal estèm y no cal pas que busquem que la cosa millori. Precísament ara que s' acostan eleccions es la ocasió menys propicia para que s' adoptin temperaments d' energia que son los únics que podríen salvar lo conflicto administratiu de la Corporació.

Hem rebut atenta invitació para asistir al meeting de propaganda catalanista que tindrà lloch avuy en la vila de Crespiá.

La «Associació Catalanista de Tarragona y sa Comarca» y Lo Camp de Tarragona han enviat adhesions á dit meeting.

Lo Sr. Alcalde de Torredembarra, nostre bon amich D. Joseph Camps, ha tingut l' atenció de convidarnos á la inauguració del alumbrat públic y privat de dita vila, per medi del gas acetileno, que tindrà lloch avuy á las cinch de la tarde reunintse la comitiva en las Casas Consistorials.

Tenim las mellors noticias de la instalació que s' ha fet á Torredembarra y no dubtèim que l' éxit coronará 'ls esforços del Ajuntament para dotar á la vila de semblant millora.

Agrahim la invitació y si nostras ocupacions nos ho permeten procurarem assistirhi.

Lo distingit advocat D. Juliá Nougés Subirá ha tingut l' atenció d' enviarnos un folleto ab lo discurs pronunciado en lo judici per jurats sobre assassinat de Teresa Salvadó Vila nova celebrat recentemente en aquesta Audiencia. Agrahim l' envió.

Para que vegin nostros llegidors com son tractadas á l'extranger las qüestions d'Espanya, tallèim d' una correspondencia de Londres, publicada per nostre estimat confrare La Renaissance, lo següent paragraf:

«La premsa inglesa s' ocupa bastant acertadament dels últims esvalots ocorreguts á Espanya, no solzament en noticias, sino també en articles profundisants las causas, tal com The Evening News, que fa grans elogis de Catalunya y del enginy y amor al treball dels seus habitants. Continúa dit diari fent un sens fi d' alabansas de Barcelona y afegeix que es casi la única ciutat espanyola modernizada, gracias al seu gran comerç é industria. Després s' ocupa del demá d' Espanya y de las complicacions europeas que podrían sobrevenir en cas d' una revolució, y, per fi, acaba The Evening News dihent que 'l demá de Catalunya está assegurat, puig los seus habitants tenen amor al treball, mentres que 'l del restant d' Espanya es molt dubtós.»

Hem rebut lo número 8 de l' hermosa revista catalana «La Ilustració Llevantina» quin interessant sumari es lo que segueix:

Gravats: S. A. R. Donya Maria de la Mercé de Borbón, princesa de Asturias.—Don Carles de Borbón y Borbón, marit de la princesa.—Don Lluís Ferrer-Vidal y Soler, actual president del «Foment del treball nacional».—Joseph Verdi, eminent músich italiá.—Los nous reys d' Inglaterra: Lo rey Eduard VII y la reina Alejandrina.—Proclamació del nou rey d' Inglaterra Eduard VII.—Enterro de la reina Victoria d' Inglaterra.—Es la guardia que passa, quadro de B. Lemennier.—Port de Barcelona.—Aparell mecánich pera la descàrrega de carbó mineral.—Balaguer y 'ls felibres (grupo fotogràfich).—Títul de felibre d' en Balaguer.—Saló de Cent de Barcelona durant los Jochs Florals de l' any 1868 (dibuix de París).—Emblema del «Felibrige».—Emblema de la «Cigala».—Escut de la «Escuela parisienca del felibrige».—Emblema de la «Societat felibrigenca» de París.—Capsalera del «Aioili».—Gent de casa, per Mariano Foix.—Caricaturas. Text: Crónica de Catalunya, per Ferrán Agulló y Vidal.—Joseph Verdi per X.—Lo senyor Baldomero per E. Boixet (ilustracions de Apelles Mestres).—Beu sense por (cansoneja), per Sebastián Farnés.—Al batre 'ls canyots (idili) per Salvador Guinot y Vilar.—Germanor catalana-provençal, per Victor Oliva.—Nostros gravats.—Sport per J. Elias Junco-sa.—Revista de teatres, per L. F.—Bibliografía.—Curiositats y passatemps.—Anuncis.

Modas: Crónica parisienca, per Juliette.—Nostros figurins.—Consells práctichs.

No guía nostra ploma altre mòvil que 'l de la justicia, y aixis com moltas vegadas hem criticat la gestió dels Gobernadors, quan hem cregut de nostre deber ferho, del mateix modo tenim especial gust avuy en tributar nostre més decidit aplauso al Sr. Vivanco.

Aqueix senyor de qui es just dir que desde que s' encarregá del mando de la provincia dictá severas midas contra 'l funestissim vici del joch, que tan extés estava per tot arrèu, ha arribat més enllá que molts altres gobernadors, puig no sols ha fet tancar los garitos públics, sino que ha conminat ab severas penas als presidents de las societats, conseguint d' aquest modo que ni als casinos se jugui.

Aixis es com procedeixen las autoritats honoradas y com se captan las simpatias dels gobernats. Tots iguals devant la llei, y que totes las classes socials l' acatin del mateix modo es lo que nosaltres hem demanat sempre y ja pot suposarse ab quin gust veyèm á nostre gobernador seguir tan sanitos cami.

Los petits politichs de la provincia no s' entenen de feyna, arreglant lo tinglado electoral para 'l 10 de Mars. Atés 'l estat vergonyós del tresor provincial, semblava que 'ls diputats que surten no tindrían interés en esser reelegits, ni s' trobarían gayres voluntaris que volguessin anar á la Diputació; però no ha resultat aixis, puig no solzament los que tenen de deixar lo càrrech, se presentan gayre bé tots á la reelecció, sino que molts altres que encara no ho han sigut de diputats, també volen anar en candidatura. Total que hi haurá candidats á dotzenas y de tots colors, menos del nostre, qu' es un color massa delicat para anar segons ahont.

Lo que més nos estranya es que no fá quatre dias que tots los pares de la provincia volían presentar la dimissió. Afortunadament está en vias d' arreglo lo del embarc del govern y 'ns hem lliurat de semblant desgracia, que hauría portat dias de dol á la provincia, y perjudicat considerablement als assilats de las Beneficencias, que avuy, ab lo carinyo quasi paternal dels diputats, gaudeixen una vida espléndida, ben menjats y ben vestits, que semblan talment fills de milionaris. De las carreteras, no cal parlarne, si no están entarugadas ho sembla, puig no hi trobarán ni una carrillada ni 'l més petit sot: los ciclistas s' hi passejan molt millor que per la Rambla.

Nosaltres no 'n fariam d' eleccions; als diputats d' ara los hi deixariam per in eternum, no porque ho hagin fet bé, sino porque 'ls que hi entrin no ho farán millor, y d' aquest modo 'ns estalviariam feyna y mals de cap. En fi, allá ellos.

L' acreditat comerciant d' aquesta plassa nostre bon amich D. Antoni Más March, doná una vegada més una prova de sos filantròpichs sentiments fent repartir avans d' ahir una bota de sorra entre 'ls establiments benèfichs y 'ls pobres de nostra ciutat.

Felicitèim al Sr. Más per acció tan meritória.

La gent jove de nostra ciutat ha tingut, durant lo prop passat Carnaval, un parell de dias d' esbarjo gracias á la may prou ben ponderada galanteria de las distinguidas familias dels acreditats comerciants, nostros bons amichs don Antoni Más y don Ricart Cascante.

En los confortables salons de dits senyors, varen reunirshi un bon nombre d' hermosísimas senyoretas, que junt ab la representació que del género mascle hi havia, passaren alegrement y dedicats á la tasca propia del regnat de Terpsicore, las tardes del dilluns y dimars.

Es inútil dir que 'ls concurrents á tan simpáticas festas, foren conseqüents espléndidament pels senyors de Más y Cascante, que feren los honors de sas casas com tan sols ells saben ferho, secundantlos respectivament en aqueixa feyna, las senyoretas Lluís y Adela qu' estavan encantadoras per la seva extraordinaria bellesa y elegancia.

Al terminar las agradabilissimas festas de que donèm compte á nostros llegidors, tothom dedicava justissims elogis á las distinguidas familias de Más y Cascante, pels bons ratos qu' en sas hospitalarias casas havian passat, al mateix temps que unanimament exclamavan: ¡quina llástima que no sigui més llarch lo periodo de Carnestoltas!

Lo día 14 del actual contraguèren matrimoni en l' Iglesia parroquial de Torroja, nostre bon amich y company de causa, l' ilustringat advocat del Vendrell D. Matias Sanromá y Fornas, ab la bella y distinguida senyoreta donya Ramona Capell y Gassol, filla d' un opulent hisendat.

Va assistir á l' acte numerosa y triada concurrencia convidada per la familia dels contrayents, resultant la festa una de las millors y més espléndidas que s' han celebrat de molt temps á n' aquesta part.

Donèm la més coral enhorabona á las distinguidas familias Sanromá y Capell y en particular als nuvis, als quals los hi desitjèim una inacabable lluna de mel.

Lo dimars passat morí á Barcelona l' infatigable excursionista y company de causa nostre D. Arthur Osona, autor de varias guias d' excursionista, fill adoptiu de la República d' Andorra, soci del Club Alpi Francés y del Centre Excursionista de Catalunya. La seva mort ha sigut molt sentida per tots los més aymants de la nostre Patria, com ho prová la manifestació de dol que hi hagué á l' acte del seu en-

terro, en el que hi assistiren representacions de totas las societats catalanistas residents á Barcelona.

A sa generositat se deurá la creació d' un refugi al Monseny, en quina montanya, en lo santuari de Sant Marsal, reposarán sas despulles mortals. Segons tenim entés en sa testamentaria s' ha recordat del Centre Excursionista del que 'n fou durant molt temps la verdadera ánima.

Acompanyèm á la seva familia y á tots los bons catalans en la pena qu' experimentan en aqueixos moments per una pèrdua tan gran.

Lo diumenge y á l' avansada edat de 80 anys passá á millor vida D. Domingo Más, (a. C. s.) pare polítich del tinent d' Alcalde D. Joseph Teixidó y avi de nostre bon amich D. Rafel.

Acompanyèn á tota la familia en lo pesar que li ocasiona tant sensible pèrdua.

¿Qui es que per edat que tingui no voldrá conservar lo primitiu color dels seus cabells? Pera conseguirho lo perruquer CASALS posehix un procediment indi, purament vegetal, que no taca en lo més minim lo cutis, reproduceix lo cabell y priva sa cayguda.

TIP. DE FRANCESH SUGRAÑES, COMTE DE RIUS, 9

VENDA EN PUBLIC ENCANT

Tindrà lloch lo día 15 de Mars vinent, desde las quatre á las set de la tarde al despatx del Notari d' aquesta ciutat D. Simó Gramunt, de las fincs següents:

- 1.ª Una casa del poble de Vilallonga del Camp, carrer de la Selva, núm. 1; consta de planta baixa ab cellers, cups, dos pisos y golfá, tot en perfet estat de conservació.
- 2.ª Un solar para edificar situat á Vilallonga carrer Nou.
- 3.ª Una heretat coneguda per «Mas de Llorigó», situada al terme de Vilallonga, partida «Terme de la Font», part vinya y part fruyters, avellana y herba, ab 92 horas d' aygua setmanals de la mina nomenada «Llorigó»; té una extensió de 30 jornals 40 céntims estadístichs; conté una magnífica casa de camp de recenta construcció y otras dependencias agrícolas.
- 4.ª Una pessa de terra al mateix terme, partida «Riera» coneguda per «Vinya de Bosch» de cabuda 3 jornals 65 céntims estadístichs.
- 5.ª Un altre coneguda per «Vinya de la Torre» al propi terme, partida «Terme de la Font» de cabuda 2 jornals estadístichs.
- 6.ª Otra nomenada «Vinya sota 'l cantó» al mateix terme, de cabuda 2 jornals 85 céntims estadístichs.
- 7.ª Otra al propi terme, partida «Camí de la Selva», dita «Vinya dels mandons», de cabuda 1 jornal 25 céntims estadístichs, y
- 8.ª Un altra del terme d' Alcover, partida «Cògoll» nomenada «Mallola més amunt» vinya y olivers, de cabuda 3 jornals 20 céntims estadístichs.

Lo plech de condicions y 'ls títols de propietat se troban de manifest al despatx de l' esmentat Notari, Sant Agustí, 19, principal, tots los dias de feyna de 8 á 1 y de 4 á 7 de la tarde.

CONFITERIA

DE JOAN SERRA
23, COMTE DE RIUS, 23

En aquest antich y acreditat establiment hi trobaran un gran assortit de dolsos exquisits y vins y licors del país y extranger de totas classes y preus. Serveys complerts para casaments y bateigs.

CENTRE VITÍCOLA AMPURDANÉS

Vivers y plantacions de cepes americans
LOS MÉS IMPORTANTS D' ESPANYA

Empelts, arrelats, estacas, planters para terras callissas.

ESPECIALITAT EN EMPELTS
DEMUNT VARIETAT DE SELECCIO

BARNEDA Y LLONCH

PROPIETARIS VITICULTORS

FIGUERAS (Girona)

DEMANIS LO CATÁLECH DE 1900-901 Y FOLLETO DESCRIPTIU

Lo Dr. Jordán

CIRURGIÁ DENTISTA

Ex-alumne del Colegi Espanyol de Dentistas, Ex-operador de la casa del Dr. Treviño, Madrid, etc.

Participa á sos nombrosos clients y al públich en general, que relacionat ab las mellors casas extrangeras, pot oferir dents artificials á preus molt ventajosos.

Pera las operaciones odontológicas que dit senyor practica, compta ab tots los anestésichs fins al día poneguts.

PLASSA DE PRIM 2, PRINCIPAL, REUS

Opera á Tarragona los dimars de las 9 del matí á las 5 de la tarde y los divendres de 3 á 5 de la tarde

RAMBLA DE SANT JOAN 70, ENTRESOL

La promptitut

Lo recader diari de Tarragona á Barcelona y vice-versa, Andreu Canyellas, ofereix sos serveys á preus módichs, á todas las personas que 's dignin honorarlo ab sa confiança.

Serveix tots los encàrrechs á domicili. Punts ahont s' admeten: Tarragona, plassa de la Font, núm. 28, (barber) y carrer d' Apodaca núm. 1, tenda.—Barcelona, Hospital 2 y 4 y carrer Filateras núm. 3, devant la plassa del Angel.

En venda á preus molt reduhits Duascasas novas en lo barri del Serrallo y tres solars en la carretera de Lleyda situats en los alrededores de la Casa-Cuartel de la Guardia civil.

Informará lo Notari d' aquesta ciutat don Simó Gramunt y Juer, San Agustí, 19, principal.

Joan Ruiz y Porta

PROCURADOR

Sant Agustí, 13-2.ª-TARRAGONA

DEMANEU ELS SEGADORS

exquisit licor popular de Catalunya.—SOLER Y MAS.—Vilafranca del Panadés.

Gabinet Oftalmològich

DEL METJE OCULISTA

D. J. MIRÓ

Oculista del Hospital de Sant Pau y Santa Tecla
Unió, 7, primer, Tarragona

Consultas de 9 á 11 y de 3 á 5.—Gratis pera 'ls pobres de 12 á 1.

Tractament especial para la curació de las granulacions.

A Reus: dilluns y divendres de 2 á 5 de la tarde, Arrabal de Santa Ana, 1, primer, cantonada al carrer de Monterols.

Forn de coure pa 's cedeh en condicions ventajosas, punt centrich; informarán á la administració d' aquest periódich.

Anís Sant Geroni

(MONTSERRAT)

L' Academia metje-homeopática de Barcelona y lo laborator municipal de Madrid, després d' haver analisat aquell preciós ANIS, recoman son us per reunir á son exquisit paladar la condició de esser el més tónich y digestiu de tots los de sa classe.

Representant á Tarragona y sa comarca

Baldomero Puiggrós

NOTA.—La casa que fabrica l' anís Sant Geroni, per mediació de son indicat representant pot servir diversas classes d' anisats, aguardents escarxats, licors superfins y fins, aperitius, vins nacionals y champans del país y extranyers.

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Aguilas, Malaga, Cadiz Vigo, Carril, Villagarcía, Corunya, Marin, Ferrol, Rivedeo, Gijón, Santander y Bilbao, sortirà lo día 25 de Febrer lo vapor

FLORENCIO RODRIGUEZ

capitá Pablo García, admetent càrrega y passatjers. Lo despatxan sos agents Srs. Fills de Benigno Lopez.

LINIA DE VAPORS SERRA

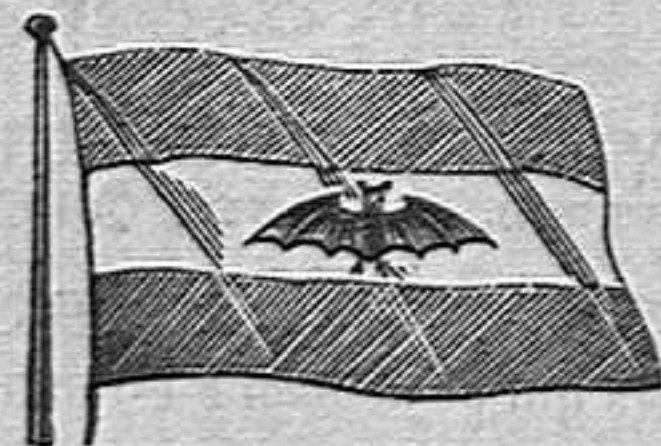
PERA LIVERPOOL

Sortirà d' aquest port lo 28 de l' actual lo magnífich vapor espanyol

JACINTA

son capitá Beitia. Admet càrrega y 'l despatxa son agent don Modest Fenech.

Companya Valenciana de Navegació

Linia regular de grans vapors

ENTRE

Espanya y las costas de França e Italia

Vapors de la Companya

Sagunto, Jativa, Alcira, Grao, Martos y Denia

Sortidas fixas y setmanals del port de Tarragona directament pera

Marsella y Génova

los dimars de cada setmana.

Pera Niza, Porto Marizio, Oneglia y Ljorna los dimars de cada quinzena.

Pera Valencia, Alacant, Almeria y Málaga los dijous de cada setmana.

Directament pera

CETTE

sortidas setmanals tota época del any.

S' admet passatge y càrrega á nolits reduhits. S' admet càrrega ab nolit seguit y coneixemen. directe pera New-York, Nápoli, Bari, Siracusat Messina, Catania, Palermo, Cagliari, Venecia, Malta, Trieste, Fiume, Odessa, Braña, Galatz, Alexandria, Port-Said, Suez, Aden, Bombay, Singapore, Hong-Kong, ab trasbordo á Génova.

Agent: D. Antoni Mas y March
Plassa d' Olibaga, 1, Tarragona, Teléfono núm. 34

